

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobců: a) M.W., a b) I.W., oba zastoupeni JUDr. Petrem Kubešem, Ph.D., advokátem se sídlem nám. Míru 65, Klatovy**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **4. 11. 2013, čj. RR/3428/13**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 4. 11. 2013, čj. RR/3428/13, a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. OV-Asch/21723/2013, čj. OV-Asc/23551/2013, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 14.228,- Kč k rukám jejich zástupce JUDr. Petra Kubeše, Ph.D., do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou podanou soudu osobně dne 27. 11. 2013 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 4. 11. 2013, čj. RR/3428/13, a jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. OV-Asch/21723/2013, čj. OV-Asc/23551/2013, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Mezi účastníky řízení před soudem je sporné, zda byly v daném případě naplněny podmínky obnovy řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu.

Stavební řád je upraven zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

II. Řízení před správními orgány

Dne 6. 10. 2010 pod sp. zn. OV-Asch/18623/2010, čj. OV-Asc/22459/2010, Městský úřad Nýřany (dále též jen „*stavební úřad*“) ve stavebním řízení přezkoumal podle § 109 až 114 stavebního zákona žádost o stavební povolení, kterou dne 16. 8. 2010 podala společnost STÖLZLE - UNION s.r.o., a na základě tohoto přezkoumání *I.* vydal podle § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb. stavební povolení na stavbu „Obnova výroby a rekonstrukce areálu Stölzle - Union s.r.o.“ na v tomto rozhodnutí specifikovaných pozemcích v k.ú. Vlkyš, *II.* stanovil podmínky pro provedení uvedené stavby a *III.* vydal rozhodnutí o námitkách účastníků řízení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 11. 2010.

Žádostí datovanou dne 3. 9. 2013 a doručenou dne 9. 9. 2013 se žalobci domáhali u Městského úřadu Nýřany povolení obnovy výše uvedeného stavebního řízení.

V žádosti žalobci uvedli, že velkokapacitní sklárna, jejíž obnova a rekonstrukce byly stavebním úřadem povoleny, je umístěna ve vzdálenosti cca 100 metrů od jejich rodinného domu. Sklárna není dosud zkolaudována a provozována je v režimu zkušebního provozu. Již zkušební provoz sklárny je však natolik hlučný, že užívání domu žadatelů k bydlení je podstatně ztíženo, někdy i téměř znemožněno. Žadatelé měli podezření, že hlukové limity stanovené obecně závaznými právními předpisy jsou tím překračovány. Stavební úřad ovšem s nimi jednat nechtěl s odůvodněním, že nejsou účastníky výše uvedeného stavebního řízení. Žadatelé se proto obrátili na Okresní soud Plzeň-jih se žalobou o zdržení se ohrožování a obtěžování hlukem produkovaným sklárnou. Dosud u tohoto soudu probíhá pod sp. zn. 10 C 12/2012 soudní řízení, jehož dosavadní výsledky, zejména právě pořizovaný znalecký posudek, nyní ukazují, že hlukové limity jsou provozem sklárny ve všech parametrech a časech skutečně překračovány. Tento nový poznatek je skutečností předpokládanou ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, která odůvodňuje obnovu řízení o vydání stavebního povolení na rekonstrukci sklárny.

V žádosti o obnovu řízení se dále poukazuje na to, že žadatelé zjistili, že stavebnímu úřadu bylo překračování hlukových limitů při provozu sklárny již v průběhu stavebního řízení známo. Vyšlo najevo, že stavební úřad měl a dosud má k dispozici závěry měření hluku provedeného společností EKOLA GROUP s.r.o., při němž nejméně v pěti případech bylo zjištěno překročení hlukových limitů při provozu sklárny. Vyšlo dále najevo, že stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 16. 12. 2011 provozovateli sklárny uložil ve lhůtě do 15. 2. 2012 předložit projektovou dokumentaci úprav pro snížení hladiny hluku a pod sp. zn. OV-Mrá/32969/2011 s provozovatelem dokonce zahájil řízení o odstranění hluku. Za těchto okolností však stavební úřad pochybil, když, vědom si těchto skutkových okolností, přesto žadatele nepřibral za účastníky řízení. Je tedy také zřejmé, že i stavební povolení ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. OV-Asch/18623/2010, čj. OV-Asc/22459/2010, bylo vydáno v rozporu

s právními předpisy. Žadatelé měli být do řízení přibráni jako účastníci ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, protože vydaným stavebním povolením mohou být (a nyní je vidno, že skutečně jsou) přímo dotčeni na svých právech a protože předmětná stavba sklárny a její následný provoz může ovlivnit jejich vlastnická práva, dokonce základní právo bydlet v jejich jediném bydlišti, které bylo k tomuto účelu dříve zkolaudováno. Ke všem těmto otázkám měli mít možnost vyjádřit se přímo v řízení jako účastníci. To jim však bylo správním orgánem odepřeno.

V žádosti o obnovu řízení se dále uvádí, že jsou tedy splněny podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, když nyní na základě výsledků soudního řízení s provozovatelem sklárny a právě vyhotovovaným znaleckým posudkem vyšly najevo skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které žadatelé nemohli v původním řízení uplatnit právě proto, že v rozporu se zákonem nebyli přibráni do řízení jako účastníci. Žádost o obnovu je ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu podávána k příslušnému orgánu, který ve věci rozhodl a vydal předmětné stavební povolení, a je podávána ve stanovené lhůtě, protože k oficiálnímu změření hluku produkovaného sklárnou došlo a dochází právě v těchto dnech a od právní moci stavebního povolení, jež nestala dne 6. 11. 2010, neuplynuly více než tři roky.

Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. OV-Asch/21723/2013, čj. OV-Asc/23551/2013, Městský úřad Nýřany žádost žalobců o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 6. 10. 2010, čj. OV-Asc/22459/2010, sp. zn. OV-Asch/18623/2010, zamítl.

V odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí stavební úřad uvedl, že v předmětném stavebním řízení stanovil okruh účastníků řízení v souladu s § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Z doložených dokladů pro stavební řízení nevyplývalo, že by mělo docházet k ovlivnění vlastnických práv vlastníků pozemků parc. č. 195/20, 195/3 a 195/26 v k.ú. Vlkyš. Vlastníci těchto pozemků M. a I. W. neuplatnili žádost o účast ve stavebním řízení. Žadatelé M. a I. W. byli účastníky prostřednictvím zástupce SNAPAT s.r.o. správního řízení, týkajícího se opatření projektové dokumentace pro nezbytné úpravy. V tomto smyslu vydal stavební úřad rozhodnutí ze dne 16. 12. 2011, sp. zn. OV-Mrá/32969/2011, kde uložil provozovateli sklárny ve lhůtě do 15. 2. 2012 předložit projektovou dokumentaci úprav pro snížení hladiny hluku. Krajský úřad Plzeňského kraje svým rozhodnutím ze dne 5. 3. 2012, čj. RR/343/12, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a řízení zastavil. Na základě této skutečnosti stavební úřad dospěl k závěru, že žadatelům nevzniká nárok být účastníky již pravomocně ukončeného stavebního řízení na stavbu „Obnova výroby a rekonstrukce areálu Stölzle - Union s.r.o.“. Správní orgán dospěl k závěru, že žádost o obnovu řízení neobsahuje ani jeden z důvodů pro obnovu řízení uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobci odvolali.

Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2013, čj. RR/3428/13, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobců zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Nýřany potvrdil.

Své zamítavé rozhodnutí odůvodnil žalovaný správní orgán tím, že podle § 100 odst. 1 správního řádu se za účastníky řízení považují účastníci původního správního řízení, ve kterém bylo pravomocné rozhodnutí vydáno, tzn. účastníci stavebního řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Městského úřadu Nýřany ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. OV-Asch/18623/2010, čj. OV-Asc/22459/2010, což, jak vyplývá z obsahu rozdělovníku tohoto pravomocného rozhodnutí, pan a paní W. nebyli. Tudíž jim z tohoto rozhodnutí nevyplyvá nárok na obnovu správního řízení. Jak vyplývá ze spisového materiálu, odvolatelé jsou vlastníky pozemků a stavby na nich parc. č. 195/3, 195/20 a 195/26 v k.ú. Vlkýš, které odděluje vzdušnou čarou pozemek parc. č. 204, 212/2, 211, 210/1, 198, 195/15 a 195/14 v k.ú. Vlkýš od nejbližšího stavebního pozemku parc. č. 170/1 v k.ú. Vlkýš, tudíž se nelze domnívat, že odvolatelé mohli nebo měli být automaticky zařazeni do okruhu účastníků stavebního řízení dle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Okruh účastníků řízení stanovuje příslušný stavební úřad a je pouze na jeho uvážení, koho do okruhu účastníků řízení zařadí i s ohledem na nálezy Ústavního soudu č. 96/2000 Sb. Pokud se tedy cítili pan a paní W. dotčeni ve svých právech povolovanou stavbou nebo před tímto umisťovanou stavbou, měli možnost před správním orgánem prvního stupně domáhat se účastenství v řízení (§ 28 správního řádu), čehož nevyužili, neboť o přiznání nebo nepřiznání účastenství v řízení správní orgán rozhoduje usnesením. Vydání výše uvedeného stavebního povolení předcházelo správní řízení ukončené pravomocným rozhodnutím o umístění stavby ze dne 23. 6. 2010, čj. OV-Říh/10007/2010, které bylo doručováno účastníkům řízení a veřejnosti formou veřejné vyhlášky a způsobem umožňujícím dálkový přístup. V návrhu na obnovu řízení dle § 100 správního řádu se nelze domáhat účastenství v pravomocně ukončeném řízení před správním orgánem prvního stupně.

III. Žaloba

V žalobě žalobci namítají, že žalovaný v napadeném rozhodnutí:

- v rozporu s jeho právním významem a smyslem vyložil ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu, protože vytkl žalobcům, že nebyli účastníky správního řízení, a pominul, že to je právě důvodem nezákonnosti postupu podřízeného správního orgánu, protože žalobci účastníky být měli, a nebyli jen pro porušení zákona ze strany stavebního úřadu,
- nedůvodně bagatelizoval povinnost stavebního úřadu plynoucí z § 109 písm. e) stavebního zákona, když popřel povinnost stavebního úřadu vždy zkoumat míru vlivu na okolní pozemky a stavby, bez ohledu na formální (a mnohdy čistě účelové) oddělení dotčených pozemků jinými pozemky,
- opomněl se vypořádat s nesporným faktem, že stavební úřad dobře věděl o problémech s hlukem produkovaným sklárnou, který je dobře dokladován prostým faktem, že ani do dnešního dne sklárna není trvale zkolaudována právě pro nadměrný hluk, a
- nepřípadně uvedl, že žalobci měli o své účastenství usilovat postupem podle § 28 správního řádu, když je zjevné, že žalobce o postupu stavebního úřadu v předmětném stavebním řízení nikdo neinformoval, a pokud i později chtěli se stavebním úřadem jednat, byli odmítnuti s odůvodněním, že nejsou účastníky.

Napadené rozhodnutí žalovaného se tak jeví jako zcela účelové, hledající a nalézající pouze argumenty pro podporu závěru prvoinstančního orgánu, aniž by se žalovaný skutečně zamýšlel a vypořádával s odvolacími námitkami žalobců.

Kromě již shora citovaných zákonných ustanovení porušuje tak napadené rozhodnutí žalovaného rovněž ustanovení:

- § 2 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká, a dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly,
- § 4 správního řádu, které zavazuje správní orgán poskytnout všem dotčeným osobám přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech a umožňovat jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy, a
- § 7 správního řádu, které nařizuje správnímu orgánu postupovat vůči dotčeným osobám nestranně a vyžadovat od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že podat žádost o obnovu řízení je oprávněn pouze ten, kdo byl účastníkem původního řízení a s kým správní orgán jako s účastníkem řízení jednal. Ten, kdo se považuje za opomenutého účastníka řízení, nemůže žádat nápravu prostřednictvím žádosti o obnovu řízení, ale podáním odvolání ve lhůtě stanovené v § 84 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se v odvolacím řízení nezabýval posouzením toho, zda žalobci měli být účastníky původního řízení, protože takové posouzení se v řízení o povolení obnovy řízení neprovádí. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobci nebyli účastníky původního řízení, a nemohou tedy podávat žádost o obnovu řízení. Žalobci v žádosti o obnovu řízení neuvedli ani dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit, nebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými. Namítají nezákonnost napadeného rozhodnutí a jejich nezařazení do okruhu účastníků řízení, což není důvod pro povolení obnovy řízení.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Právní úprava

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

V.2 Účastník původního správního řízení

I podle názoru soudu je třeba účastníkem, na jehož žádost se řízení před správním orgánem – za stanovených podmínek – obnoví, rozumět účastníka původního správního řízení. Je ovšem nutno správně zodpovědět otázku, kdo byl účastníkem stavebního řízení zakončeného rozhodnutím Městského úřadu Nýřany ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. OV-Asch/18623/2010, čj. OV-Asc/22459/2010.

Podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (tedy v době, kdy probíhalo původní správní řízení), účastníkem stavebního řízení je také vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. S účinností od 1. 1. 2013 byla novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. v § 109 odst. 1 písm. e) slova „navrhovanou stavbou“ nahrazena slovy „prováděním stavby“ a v § 109 bylo zároveň zrušeno označení odstavce 1.

Stavební ani jiný zákon nepodmiňují účastenství ve stavebním řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, žádným úkonem, např. přihlášením se účastníka řízení nebo přibráním správním orgánem. Toto účastenství se tedy řídí jen tím, zda vlastnické právo vlastníka sousedního pozemku nebo stavby na něm může být navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Ten, komu tato podmínka účastenství nesvědčí, se účastníkem nestane, i když jej správní orgán za účastníka řízení považuje (a proto s ním jako s účastníkem jedná), a naopak ten, jehož vlastnické právo může být navrhovanou stavbou přímo dotčeno, účastenství v řízení neztrácí, ani když s ním správní orgán jako s účastníkem nejedná (tzv. opomenutý účastník řízení) [srov. Jemelka, Luboš – Pondělíčková, Klára – Bohadlo, David: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 111-112, a Vedral, Josef: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 346].

K pojmu „sousední pozemky a stavby na nich“ se Ústavní soud – ve vztahu k § 139 písm. c) stavebního zákona z roku 1976 – vyjádřil takto: „... uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků, které mají společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení ..., jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva nemezujícího souseda dotčena. Napadené ustanovení tím, že vymezuje pojem „soused“ přímo v zákoně, bere správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech, a to i v právech ústavně chráněných, jako je právo na pokojné užívání majetku, případně právo vlastnické (čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, čl. 11 Listiny). ... Ústavní soud si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru, „až kam“ – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahat. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“ (nález ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/19, publikovaný pod č. 96/2000 Sb.).

Názoru vysloveného v citovaném nálezu Ústavního soudu lze obdobně použít i při interpretaci a aplikaci ust. §109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona z roku 2006, ve znění účinném do 31. 12. 2012.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu je na místě uvést – kromě žalobci citovaného názoru z rozsudku ze dne 19. 6. 2009, čj. 5 As 67/2008-111, publikovaného pod č. 2029/2010 Sb. NSS – také např. tento závěr Nejvyššího správního soudu: „Podle § 109 odst. 1 písm. e)

stavebního zákona z roku 2006 účinného do 31. 12. 2012 mohlo dojít k dotčení práv vlastníka sousedního pozemku či stavby na něm nejen samotnou výstavbou, nýbrž i následným užíváním stavby.“ (rozsudek ze dne 14. 2. 2014, čj. 6 As 10/2013-58).

Ze správních spisů soud zjistil, že dne 16. 8. 2010 podala společnost STÖLZLE - UNION s.r.o. u Městského úřadu Nýřany žádost o stavební povolení na stavbu „Obnova výroby a rekonstrukce areálu Stölzle - Union s.r.o.“. Ohledně seznamu a adres známých účastníků řízení je v bodě XIII. žádosti odkázáno na samostatnou přílohu. Samostatná příloha k žádosti má čítat čtyři strany, ve správním spise je však založena pouze strana 1 až 3. Část „Parcelní čísla dotčených a sousedních pozemků“, což mají zřejmě být seznam a adresy známých účastníků řízení, se vyskytuje na 3. straně samostatné přílohy. V jakém rozsahu pokračuje i na její 4. straně, nelze z předloženého správního spisu zjistit. Ve vztahu k potenciálním účastníkům řízení – fyzickým osobám stavební úřad s největší pravděpodobností jen převzal a o adresy pro doručování doplnil údaje uvedené stavebníkem. Ač se bezpochyby jedná o významnou stavbu, na jejíž provedení je kalkulováno s orientačními náklady ve výši 700.000.000,- Kč, není z poskytnutého správního spisu patrné, že by se stavební úřad samostatně zabýval stanovením okruhu účastníků řízení – fyzických osob podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012. V průběhu řízení se přihlásila jako účastník řízení společnost Sklárna Heřmanova Huť a.s. Stavební úřad tuto žádost akceptoval a uvedenou společnost zařadil mezi účastníky řízení. Až na společnost Sklárna Heřmanova Huť a.s. je okruh účastníků stavebního řízení stejný v oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 26. 8. 2010 jako ve stavebním povolení ze dne 6. 10. 2010. V předloženém správním spise není žádný doklad, že by stavební úřad v pochybnostech posuzoval a vydával usnesení o tom, zda určitá osoba je či není účastníkem onoho stavebního řízení (§ 28 správního řádu).

Vzhledem k uvedeným skutečnostem ve spojení s tím, že není *a priori* vyloučeno, aby žalobci účastníky původního řízení byli, a s tím, že o jejich neúčastenství neexistuje pravomocné usnesení, se měly správní orgány účastenstvím žadatelů o povolení obnovy řízení v původním stavebním řízení pečlivě zabývat; jelikož – v rozporu s právními názory správních soudů a Ústavního soudu – stavební úřad vlastně jenom uvedl, že ovlivnění jejich vlastnických práv nevyplývalo z doložených dokladů pro stavební řízení a že M. a I. Weberovi neuplatnili žádost o účast ve stavebním řízení, a odvolací správní orgán víceméně pouze odkázal na obsah rozdělovníku vydaného stavebního povolení, došlo v řízení před správními orgány k takovému podstatnému porušení procesních ustanovení, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení.

Zdejšímu soudu není známo, že by jiný soud rozhodoval obdobnou věc. Za velice inspirativní je tu ovšem možno pokládat tento právní názor: „*Pokud se někdo domáhá práva nahlédnout do správního spisu pravomocně skončeného správního řízení jako jeho účastník podle § 38 odst. 1 správního řádu z roku 2004, nelze mu nevyhovět s pouhým odkazem na to, že není jako účastník uveden na písemném vyhotovení daného správního rozhodnutí. Může se jednat o opomenutého účastníka řízení, a proto se správní orgán musí nejdříve vypořádat právě s touto otázkou před zvážením postupu podle citovaného ustanovení.*“ (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 2. 2010, čj. 30 Ca 178/2008-90).

Soud nepředjímá výsledek posouzení otázky účastenství žalobců v původním správním řízení správními orgány v následujícím řízení o povolení obnovy řízení, stavební úřad i žalovaný správní orgán však podle názoru soudu pochybily, protože v předchozím řízení o povolení obnovy řízení přistoupily k uvedené otázce značně formalisticky.

V.3 Důvody povolení obnovy řízení

Správní orgány žádost o obnovu řízení zamítly, protože měly za to, že žadatelé nebyli účastníky původního správního řízení. Ostatnímu se v zásadě nevěnovaly. Správní orgán prvního stupně sice uvedl, že dospěl k závěru, že žádost o obnovu řízení neobsahuje ani jeden z důvodů pro obnovu řízení uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu, ale na základě čeho k tomuto závěru došel, Městský úřad Nýřany ve svém rozhodnutí ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. OV-Asch/21723/2013, čj. OV-Asc/23551/2013, nijak nevyjevil. Krajský úřad Plzeňského kraje sice konstatoval, že žalobci v žádosti o obnovu řízení neuvedli dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit, nebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými, ale tuto svou výhradu krajský úřad – ovšem rovněž paušálně – učinil ne už ve svém rozhodnutí ze dne 4. 11. 2013, čj. RR/3428/13, nýbrž až ve svém písemném vyjádření k žalobě. Za těchto okolností se ani soud nemůže důvody povolení obnovy řízení zabývat. Zde tedy jen poznamenává, že pokud v dalším řízení o žádosti o obnovu řízení zaujmou správní orgány ten názor, že žadatelé byli účastníky původního správního řízení zakončeného rozhodnutím Městského úřadu Nýřany ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. OV-Asch/18623/2010, čj. OV-Asc/22459/2010, budou se správní orgány muset vypořádat s tím, zda to, co je uvedeno v žádosti žalobců o obnovu řízení, je podáno úplně, určitě a srozumitelně a zda to představuje zákonný důvod obnovy řízení.

V.4 Ostatní námitky uplatněné v žalobě

V jakém rozsahu shledal soud žalobu důvodnou, je zřejmé z bodu V.2 odůvodnění tohoto rozsudku. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení se nebylo možno zabývat eventuální nezákonností či procesními vadami původního stavebního řízení a vydaného stavebního povolení. V přezkoumávané věci není patrné, že by žalovaný správní orgán, jak namítají žalobci, kromě ust. § 100 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, porušil rovněž základní zásady činnosti správních orgánů zakotvené v § 2, 4 a 7 správního řádu.

V řízení před soudem nebyly provedeny žalobci navržené důkazy protokolem o měření hluku produkovaného velkokapacitní sklárnou společností STÖLZLE - UNION s.r.o. a znaleckým posudkem č. 2013/534 znalce Ing. Karla Greifa, protože zde nebylo mezi účastníky řízení sporných tvrzení, která by bylo třeba uvedenými důkazními návrhy prokazovat.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou, soud pro vady řízení podle § 78 odst. 1 věty první ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a ze stejného důvodu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo [uvedené procesní vady nejsou bez

újmy instance odstranitelné jen aktivitou odvolacího správního orgánu], a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, je zdejší soud toho názoru, že účastníci původního řízení před správním orgánem nemohou být potenciálními zúčastněnými osobami v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byla žádost o obnovu zamítnuta [řízení o povolení obnovy řízení – *iudicium rescindens*], mohli by být (potenciálními) zúčastněnými osobami až v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo opětovně rozhodnuto o meritu věci [obnovené řízení – *iudicium rescissorium*].

Žalobci, kteří měli ve věci plný úspěch, mají podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v jimi požadované celkové výši **14.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 6.000,- Kč [zde soud zohlednil skutečnou výši zaplaceného poplatku], z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. listopadu 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková